

Het grote huis

Pinkeltje zat ontspannen op de rug van meneer Raaf. Ze waren onderweg naar Pinkeltjesland en vlogen hoog boven Nederland. Af en toe keek Pinkeltje naar beneden, en dan zag hij van alles een miniatuurversie: mini-bomen, mini-huizen, mini-auto's en mini-koeien.

Vanuit de lucht was goed te zien hoe dit land was ingedeeld in vakjes: een vakje met maïs, een vakje weiland met koeien en af en toe een vakje bos. Ertussen waren sloten gegraven, die als glinsterende, dunne lijntjes tussen de stukken land door liepen. Er stonden weinig huizen in dit gedeelte van Nederland.

Plotseling trok iets Pinkeltjes aandacht. Zag hij dat nu goed? Ingespannen bekeek hij een groot huis dat schuin onder hen lag. Het lag een beetje apart van de rest van de bebouwing. Die oranje dakpannen, die dakkapel, die opvallende, hoge schoorsteen... Naast het huis stond een grote fruitboom die

zo hoog was dat hij boven het dak uitstak. En in de tuin zag Pinkeltje twee kinderen. Een jongen en een meisje. Hij kon niet goed zien wat ze deden vanaf deze hoogte, maar het leek alsof ze aan het knikkeren waren. Nee, het kon niet missen: dit was het grote huis waar hij een tijdje bij de muizenbroers had gewoond!

‘Meneer Raaf, meneer Raaf!’ riep Pinkeltje opgewonden.

‘Hm? Wat is er,’ bromde de vogel.

‘Meneer Raaf, kunnen we even stoppen bij dat huis met die boom daar?’

‘Mij best. We zijn alweer behoorlijk lang onderweg. Even pauze kan geen kwaad. En even iets eten lijkt me trouwens ook geen slecht idee.’

Meneer Raaf begon te dalen. Toen ze nog wat dichterbij het grote huis kwamen, glimlachte Pinkeltje.

‘Ziet u dat, meneer Raaf? Die boom hangt vol kersen! Wat een geluk! U bent gek op kersen, toch?’

‘Dat kun je wel zeggen, Pinkeltje!’ Meneer Raaf klonk ineens heel blij voor zijn doen. ‘Vertel op, waar moet ik je afzetten? En wat ga je precies doen in dat grote huis?’

‘Ik heb hier een tijdje gewoond,’ vertelde Pinkeltje. ‘Bij vijf muizen, die allemaal broers van elkaar zijn. Het was een leuke tijd. Daarom lijkt het me wel grappig om hen nu te verrassen met een bezoekje. Zet me maar af naast die blauwe zijdeur daar. Als ik het me goed herinner, zat daar onderin altijd een kiertje dat precies groot genoeg was om door naar binnen te kruipen.’

Voorzichtig landde meneer Raaf naast de blauwe deur. Ze letten goed op of er geen mensen in de buurt waren die hen

zouden kunnen zien. Want mensen, daar had Pinkeltje het niet zo op.

Hij stapte van de rug van de raaf. Gelukkig, het kiertje onder in de deurpost was er nog.

‘Meneer Raaf, ik ga de muizenbroers verrassen. Laten we elkaar hier weer treffen als de grote klok in de kamer twaalf uur slaat, oké?’

‘Oké, Pinkeltje, dat is afgesproken. Tegen die tijd heb ik mijn buikje wel rond gegeten!’ kraste de raaf. Toen fladderde hij haastig in de richting van de kersenboom.

Pinkeltje kroop door de kier in de deurpost naar binnen en een paar tellen later stond hij in de keuken van het grote huis. Daar was het een en ander veranderd sinds de vorige keer dat hij hier was: op de plek van het oude, houten keukenblok zaten nu gladde, glimmende kastjes. Daardoor was het vast een stuk moeilijker voor de muizenbroers om op het aanrecht te klimmen.

Pinkeltje moest even goed opletten of niemand hem kon zien, want om bij het muizenhol naast de kast te komen, moest hij zo snel als een haas de keukenvloer oversteken. Hij luisterde goed. Er was geen enkel geluid dat duidde op de aanwezigheid van mensen, afgezien van het schaterlachen van de twee kinderen buiten in de tuin.

Pinkeltje telde fluisterend af. ‘Drie, twee, een... nu!’

Toen sprintte hij naar het muizenhol. Oef! Ook al was er niemand in de keuken, hij bleef het spannend vinden. Hij drukte zich tegen de zijkant van de opening. Vanuit het hol klonk een zacht, piepend geroezemoes. Gelukkig, de muizenbroers

waren thuis. Of in ieder geval een paar van hen. Die zouden mooi staan te kijken als Pinkeltje nu ineens voor hun neus stond!

Hij wachtte niet langer en sprong door het gat het muizenhol in.

‘Kiekeboe! Verrassing!’ riep hij.

‘Help!’ Van schrik tuimelde Langstaart, een van de muizenbroers, achterover, terwijl een andere muis, Kraaloog, een sprongetje van schrik maakte.

‘Pinkeltje? Ben jij dat? Maar... hoe?’

Even was het stil.

‘Verrassing,’ riep Pinkeltje lachend. ‘Kraaloog en Langstaart! Wat leuk om jullie weer te zien!’ En toen gaf hij de muizenbroers alle twee een zoen op hun snuit.

Soesjes

Het werd een warm weerzien in het muizenhol. Pinkeltje praatte honderduit over zijn vorige avontuur, waarbij hij een ritje op de Oriënt Express had gemaakt en Langstaart vertelde een mop over een muis en een olifant. Toen iedereen klaar was met lachen, was het tijd om hun onverwachte weerzien te vieren met iets lekkers. Alleen... hadden ze dat wel in huis? Er viel even een stilte.

Toen zei Langstaart: 'Ik weet niet of het je al is opgevallen, Pinkeltje, maar de mensen hebben een nieuw keukenblok in de keuken laten neerzetten.'

Pinkeltje knikte. 'Ja, dat zag ik al toen ik net binnenkwam.' 'Het probleem is dat we onze muizenpootjes niet meer in het hout van deze nieuwe kastjes kunnen slaan, om zo omhoog te klimmen en op het aanrecht te komen. Het materiaal van de nieuwe keuken is daar veel te hard voor!'

'Ja,' vulde Kraalooq aan, 'ik weet niet wát het is, maar het is

in ieder geval geen muismvriendelijke keuken zo. Op het aanrecht klimmen lukt ons niet meer!’

‘En nu?’ vroeg Pinkeltje. ‘Kan Snorrebaard de kat jullie soms niet helpen?’

‘Nee, jammer genoeg niet. Snorrebaard mag niet eens meer in de keuken komen tegenwoordig. Iets met hygiëne, daar hoorde ik de vader laatst iets over zeggen. En nou blijkt een van de kinderen sinds kort ook nog eens allergisch voor katten te zijn... Snorrebaard wordt de hele tijd naar buiten gestuurd! Heel zielig.’

‘Dat is jammer,’ mompelde Pinkeltje, ‘ik had nu juist zo’n zin in iets lekkers. Ik heb eigenlijk best wel trek. Wat doen we nu?’

Hij besloot om op onderzoek uit te gaan. Vanuit het muizenhol kon hij het aanrecht goed zien. Het was een mooi, wit aanrecht, maar dat was niet waar het om ging. Nee, het ging hem juist om wat er op dat aanrecht stond. Daarvan ging zijn hart sneller kloppen: een schaal, met daarop een enorme berg slagroomsoesjes. En als er íéts was waar Pinkeltje verzot op was, dan waren het wel slagroomsoesjes... die zalige, zompige slagroom, verpakt in dat zachte soezendeeg... Het voelde een beetje als een straf om die soesjes zo op het aanrecht te zien staan, zonder erbij te kunnen. Was er echt geen andere mogelijkheid om op het aanrecht te komen?

Pinkeltje dacht weer even na en kreeg een idee: misschien kon meneer Raaf hen wel helpen! Die kon door het openstaande raam naar binnen fladderen en met zijn snavel snel een soesje van de schaal pakken... Het was wel gevaarlijk,

want stel je voor dat de vader of moeder precies op dat moment de keuken binnenkwam... Aan de andere kant konden Langstaart, Kraalooog of Pinkeltje ieder op de uitkijk gaan staan en meneer Raaf op tijd waarschuwen bij naderend gevaar.

Toen de keukenklok twaalf uur sloeg, rende Pinkeltje weer over de keukenvloer naar de kier in de keukendeur, waar hij zich opnieuw doorheen wurmde. Meneer Raaf zat al op hem te wachten. Pinkeltje viel maar meteen met de deur in huis en vertelde de raaf over zijn plan om een slagroomsoesje te stellen. ‘En als we dan dat soesje opgegeten hebben, dan vliegen we weer door naar Pinkeltjesland,’ besloot Pinkeltje. ‘Wat zegt u ervan, meneer Raaf?’

Meneer Raaf zuchtte en keek nogal moeilijk. ‘Eerlijk gezegd heb ik net iets te veel kersen gegeten,’ zei hij kreunend. ‘Ik heb een beetje last van buikpijn. Ik weet niet of ik vandaag nog wel zo ver kan vliegen.’

Pinkeltje wreef nadenkend over zijn baard. ‘Hm... en als we nou eens hier blijven? En desnoods hier de nacht doorbrengen? In het grote huis? Dan hoeft u vandaag alleen nog maar dat stukje door de keuken te vliegen en dat soesje voor ons van de schaal te pakken, dan mag u de rest van de dag lekker uitbuiken op een tak. Wat zegt u daarvan? Klinkt best aantrekkelijk, toch?’

Pinkeltje probeerde zijn vriend te paaïen, zodat hij sneller ‘ja’ zou zeggen.

Meneer Raaf dacht even na.

‘Vooruit dan maar weer. Maar ik ga hier geen gewoonte van maken, hoor!’

Zo gezegd zo gedaan. Kraaloog lette op bij de deur naar de woonkamer, Pinkeltje bij de buitendeur en Langstaart hield een oogje in het zeil bij de garagedeur. Meneer Raaf vloog door het open keukenraam naar binnen, landde op het aanrecht en nam een slagroomsoesje tussen zijn snavel.

‘Hieuw, wanguh!’ riep hij naar Pinkeltje, die bij de buitendeur stond.

‘Wat zegt u?’ fluister-riep Pinkeltje terug, ‘ik versta u zo niet, vanwege dat soesje in uw snavel.’

Toen slingerde de raaf met een bruuske beweging van zijn kop het soesje in Pinkeltjes richting.

‘Ik zei: hier, vangen!’ kraste hij.

En voordat Pinkeltje ook maar één woord kon zeggen, landde het soesje boven op hem. Zonder te bewegen prikte Pinkeltje dwars door het soezendeeg heen, als een pink door de boter. Hij hoorde of zag niks meer en was omhuld door overheerlijke, zalige slagroom. Hij kon maar één ding doen: zich een weg naar buiten eten! Algauw zag hij weer wat: Kraaloog, die druk piepend en gebarend naar het muizenhol rende. Dat kon maar één ding betekenen: er kwam een mens aan! O, nee hè, precies nu! Zo goed en zo kwaad als dat ging, waggelde Pinkeltje met slagroomsoes en al in de richting van het muizenhol. Het leek wel een eeuwigheid te duren, maar nog net op tijd liet hij zich door het gat van het holletje vallen. Een seconde later stond de vader in de keuken. Hopelijk was het meneer Raaf gelukt om op tijd weg te komen.

‘Hela! Wat krijgen we nu?’ Dat was de stem van de vader. ‘Help! Of ik bedoel: wegwezen beest!’ De vader klonk nogal boos.